

heen en in en uit. Hij hoopte op een of andere ruzie, aan wal, of op de schepen, die weleens juist voor den tuin aan den grond raakten en het vaarwater versperden; en klom weer naar beneden, omdat zijn beenen pijn gingen doen op de dunne takken, ging in de schaduw zitten en wachtte. Maar er kwam niets achter de schutting wegglijden, dan een leege praam, sluik als een ding dat uit een foedraal getrokken wordt; de man met den boom, naar voren loopend, kwam met dubbele vaart te voorschijn, bleef dan weer staan op één plaats, de schuit onder zich door duwend.

Thijs dacht telkens met koppig volgehouden geringschatting aan het partijtje in den speeltuin en verveelde zich tot het donker werd.

In den zomer, dat hij examen voor de hoogere burgerschool deed, nam de oude Monk om gezondheidsredenen zijn emeritaat. Men verhuisde naar de stad en betrok een groot huis; Thijs' jongste zuster met haar gezin kwam beneden wonen en heelemaal boven hadden twee pensionaires hun kamers.

Thijs had zich weer allerlei voorstellingen gevormd van de nieuwe omgeving en van de nieuwe school, en zich nog vager, maar des te aandoenlijker vriendschappen gedroomd. Slechts enkele van zijn vroegere klasgenooten waren meegekomen.

Reeds de eerste oogenblikken in de nieuwe klasse keek hij vrijmoedig en glimlachend rond en ontroerde hem de gedachte, dat onder al deze vreemde jongens zijn trouwe vriend schuilde. Maar hij gaf zich zelfs niet de moeite om op de gezichten te raden, wie 't zou zijn, of voorloopig dezen of genen uit te kiezen; hij wachtte. De anderen echter bekommerden zich niet om hem. Thijs begon zich ongerust te maken, maar tegelijkertijd lokte hem het denkbeeld van eenzaam te blijven en geen moeite meer te doen om anderen voor zich te winnen. Doch 's avonds in bed bedacht hij toch allerlei voor den volgenden dag, kleine

oplettendheden en grapjes, die hem bij de nieuwe jongens geliefd zouden kunnen maken, en sliep gloeiend van opwinding in. Maar toen het tijd was om die plannen uit te voeren, onttrok hij zich aan den dwang van het oogenblik; hij stelde uit en 't bleef er bij. Vrienden kreeg hij niet; hij begon te gelooven, dat het hem niet meer speet, maar niettemin was nog dikwijls, zoodra hij onder jongens verkeerde, zijn aandacht zoo gespannen, dat hij de eerste de beste gelegenheid om iets in 't midden te brengen, kon aangrijpen; de woorden kwamen op zijn lippen: juist dan was het hem alsof de anderen niet geïnd zouden zijn van wat hij zeggen wilde.

Maar tehuis leefde hij in heel andere gedachten. Aan de vroolijkheid onder de thee, die de twee families te zamen gebruikten, nam hij zelden deel. Alleen op zijn kamertje kon hij uren doorbrengen met onvruchtbaar gedroom, was soms dagen lang van plan met een bepaald boek te beginnen en kon er zich toch niet toe krijgen, om dan tenslotte met gretige woede er naar te grijpen. Zijn huiswerk deed hij uit gewoonte goed, ook uit angst voor herrie en gepraat over hem. — Van tijd tot tijd gaf hem een kleinigheid in een of ander leerboek aanleiding tot ongeduldig-ijverig snuffelen in de boekenkast van zijn vader. Dan was hij een week lang vol brandende belangstelling voor een onderwerp als historische critiek of evolutieleer; hij zwelgde in woorden. Zijn weetlust leek hem onverzaadbaar; het was of hij nooit weer naar iets anders zou verlangen dan naar het eene onderwerp, waarmee hij bezig was, en dit gaf hem een gelukkig gevoel, van veiligheid en tevredenheid. Op school vermeed hij in die dagen alles wat de aandacht op hem zou vestigen; zijn lessen leerde hij werktuigelijk. Maar tenslotte begon hij altijd weer te walgen van al die zaken, die hem maar half duidelijk waren. Dan volgden er dagen van matheid en mismoedigheid, waarop hij tevergeefs rondzocht naar iets anders dat hem zou kunnen boeien.